

ΜΑΘΗΤΙΚΟ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

"ΑΝΑΤΡΕΠΟΝΤΑΣ ΑΝΤΙΛΗΨΕΙΣ"

ΤΕΥΧΟΣ 2

ΣΕΠΤΕΜΒΡΗΣ 2009

ΚΑΡΔΙΤΣΑ

όσες κι αν χτίζουν φυλακές

κι αν ο κλοιός στενεύει

ο νους μας είναι αληταριό

κι όλο θα δραπετεύει

ΠΕΡΙ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Στη δεύτερή μας αυτή προσπάθεια να εκφραστούμε στην κοινωνία της Καρδίτσας κινούμαστε θεματικά στα ίδια μοτίβα. Συμπεριλάβαμε ένα κείμενο που επεξηγεί την έννοια του αναρχισμού ως πολιτικό σύστημα, όσο δυνατόν είναι αυτό να γίνει μέσα σε μία σελίδα. Με το θέμα έχουν ασχοληθεί, και ασχολούνται, πάμπολλοι θεωρητικοί. Είναι μονάχα μια προσπάθεια μερικού προσδιορισμού της, καθώς αντίστοιχες θεωρίες για αταξικές κοινωνίες, π.χ. κομμουνισμός, θα συναντήσετε να εκφράζονται και στη Βουλή! Τώρα τι σχέση έχει το Κ.Κ.Ε. και η Παπαρήγα με τους καταπιεσμένους, το προλεταριάτο και τις -καθ' αυτούς- μειονότητες μας διαφεύγει. Επιπλέον, ως μαθητές, αποτελούμε μία καταπιεσμένη κοινωνική ομάδα και παραθέτουμε κάποιες γραμμές για τα δικά μας κελιά, τα σχολικά. Φυσικά και εδώ υπάρχει λύση: αλκοόλ, τσιγάρα και πάει λέγοντας. Αρκεί να έχουν τη συνένωση της τσέπης σου, για να σου προσφέρουν κάτι που ενώ -φαινομενικά- σε βοηθά, στην πραγματικότητα σε

αφομοιώνει και γίνεσαι ένα με τα σκατά της καθημερινότητας που σε περιτριγυρίζει. Ακόμη δανειζόμαστε ένα κείμενο από το έντυπο «Antifa», που μιλά ξανά για τους μετανάστες, καθώς ανήκουν στην κατώτερη κοινωνική τάξη. Αφού λοιπόν η κοινωνία αυτή έχει τη μνήμη ενός χρυσόψαρου και ξεχνά περιστατικά όπως αυτά με τις φράουλες στη Μανωλάδα, ενώ το Μακεδονικό την ταλανίζει για δεκαπέντε χρόνια και, εμείς θα είμαστε εδώ να το θυμίζουμε. Επίσης, κατακρίνουμε την έλλειψη

αντικειμενικότητας στα γραφόμενα της τοπικής εφημερίδας «Νέος Αγών» από τα οποία προβάλλουν ξεκάθαρα ρατσιστικές-εθνικιστικές αντιλήψεις. Τέλος, γίνεται μια προσπάθεια να καταγράψουμε τα μέτρα τα οποία

παίρνει το κράτος προκειμένου, σύμφωνα με αυτό, να προστατέψει την “ελευθερία των πολιτών” από αυτούς που εξηγείρονται αλλά με ουσιαστικό σκοπό να περιορίσει τις ζωές μας. Αφού όμως διάβασες ως εδώ, η περιέργειά σου είναι ακόμη ζωντανή. Η περιέργεια είναι αυτή που γεννά την αμφισβήτηση και τελικά την αντιεξουσία.

Το παρόν έντυπο εκδίδεται από μία ομάδα μαθητών και στοχεύει στην αντιπληροφόρηση ενώ παράλληλα προσπαθεί να αναδείξει την αναγκαιότητα για σύμπυξη των ανθρώπων σε συλλογικότητες έτσι ώστε, μέσα από τη δράση τους, να κάνουν τις συνθήκες ζωής πιο ανθρώπινες όσο ο εξουσιαστικός κλοιός στενεύει. Εννοείται πως διανέμεται αφιλοκερδώς καθώς πιστεύουμε πως οι απόψεις δεν είναι καταναλωτικά προϊόντα και επομένως δεν είναι προς πώληση.

ΥΓ: Ευχαριστούμε τους πατινούς συντρόφους για τη βοήθεια στο στίσιμο του εντύπου.

ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ ΜΑΖΙ ΜΑΣ:

mak_karditsa@windowslive.com

makkarditsa.blogspot.com

Η εκπαίδευση αποτελεί ένα θεσμό μέσα από τον οποίο το κράτος επιχειρεί να επιβάλλει στους νέους την πειθαρχία και κατ' επέκταση την υπακοή.

Η δομή της εκπαιδευτικής διαδικασίας, όντας βασισμένη στη βία της ιεραρχίας, δεν προσφέρει ερεθίσματα προς την όξυνση του κριτικού πνεύματος με αποτέλεσμα οι έφηβοι να αποδέχονται άκριτα τον κόσμο της εξουσίας, της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης ως ορθό. Εκεί προβάλλονται πρότυπα που ευνοούν σκέψεις του στυλ :

“Έτσι είναι, και αν σου αρέσει”, “Καταλαβαίνω τι λες, μα δεν γίνεται τίποτα” και κυρίως “Ποιος είσαι εσύ που θα αλλάξεις τον κόσμο;”.

Παράλληλα μέσα στα σχολεία διαιωνίζονται ο ρατσισμός και κατά συνέπεια ο εθνικισμός -φαινόμενα που, αν μη τι άλλο, εξυπηρετούν τα αστικά συμφέροντα. Σε αυτό συμβάλλουν τα ρατσιστικά σχόλια των δασκάλων και καθηγητών που παρουσιάζουν παντελή έλλειψη παιδαγωγικής εκπαίδευσης, οι παρελάσεις και οι εθνικές γιορτές -για τις οποίες έχει συμπεριληφθεί και κάποιο κείμενο στο υπάρχον έντυπο- και τέλος ο διαχωρισμός των μαθητών σε καλούς και κακούς, ικανούς και ανίκανους, συνεσταλμένους και ανυπάκουους.

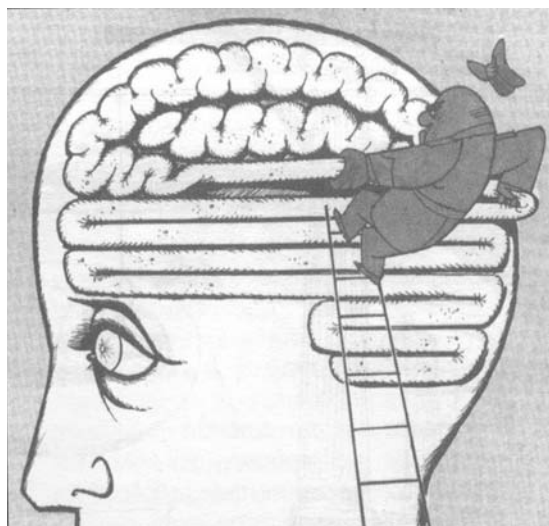
Τον παραπάνω διαχωρισμό, το κράτος φαίνεται να επεκτείνει με την ύπαρξη των φροντιστηριακών

μονάδων καθώς και με την αναγνώριση των ιδιωτικών πανεπιστημίων. Όποιος μαθητής δεν έχει την οικονομική δυνατότητα να παρακολουθήσει μαθήματα φροντιστηρίου δεν είναι σε θέση να αντιμετωπίσει τα θέματα των πανελληνίων εξετάσεων. Στον βωμό της προετοιμασίας για αυτές, ο ελεύθερος χρόνος του έφηβου μαθητή εκμηδενίζεται, οποιαδήποτε παράλληλη δραστηριότητα είναι αδύνατο να πραγματοποιηθεί.

Ταυτόχρονα ο στείρος ανταγωνισμός που προϋποθέτουν οι εξετάσεις προβάλλει άμεσα τον ατομικισμό. Το σλόγκαν “Η αποτυχία σου-Η επιτυχία μου” δίνει και παίρνει με την πλειοψηφία των νέων να εθίζονται σε αυτόν τον τρόπο σκέψης για την υπόλοιπη ζωή τους. Έτσι ο άνθρωπος στην προσπάθεια του να αποκατασταθεί επαγγελματικά και να ικανοποιήσει τις υλικές του ανάγκες, θυσιάζει την

ανιδιοτέλεια στις σχέσεις του με τους άλλους. Με αυτόν τον τρόπο -βέβαια- αλλοιώνεται η διαδικασία διαμόρφωσης υγιούς χαρακτήρα. Τέλος, μετά από αυτήν την ψυχοφθόρα προετοιμασία για τις πανελλήνιες, ο νέος καλείται να ψηφίσει -χωρίς να έχει προηγηθεί η παραμικρή πολιτική ενημέρωση.

Τι κάνει τελικά; Ακολουθεί τις πολιτικές πεποιθήσεις της οικογένειας διαιωνίζοντας τη μιζέρια που χαρακτηρίζει την κοινωνία μας.

Ενάντια σε κάθε διαχωρισμό των μαθητών και σε κάθε κάθαρμα που επιχειρεί να μας εθίσει στην κυριαρχία του, συνεπώς να διαιωνίσει την κοινωνική ειρήνη.

ΠΑΙΔΕΙΑ ΜΑΣ

Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ!

Η αναρχία ως πολιτικό σύστημα

(καθώς η ημιμάθεια είναι πολύ χειρότερη της αμάθειας)

Η αναρχία σαν ορός προέρχεται από την αρχαία ελληνική γλώσσα και αποδίδεται ως η απουσία κυβέρνησης, η κατάσταση δηλαδή ενός λαού χωρίς συγκροτημένη εξουσία και όχι ως η αταξία. Πολλές φορές η έννοια παραποιείται από ημιμαθείς αλλά και από αυτούς που ασκούν την εξουσία, καθώς η εγκαθίδρυση της αναρχίας (αφού είναι πολιτικό σύστημα) συνεπάγεται την καθάραισή τους από τις προνομιούχες θέσεις.

Η παρερμηνεία του όρου ως μία κατάσταση πλήρους σύγχυσης και χάους είναι ένα συνηθισμένο φαινόμενο που μπορεί να εξηγηθεί εύκολα. Ο άνθρωπος, όπως όλα τα όντα, είναι προϊόν των συνθηκών της ζωής και τις συνθήκες που αποκτά τις μεταβιβάζει στις επόμενες γενιές. Έτσι λοιπόν, έχοντας συνηθίσει να δουλεύει εξαντλητικά ωράρια και να βγάζει υπεραξία προς όφελος του αφεντικού του (ο οποίος κατέχει το κεφάλαιο), προσαρμόζεται στις δυσκολίες της εργασίας του και επιπλέον, θεωρεί πως χωρίς το αφεντικό του δε μπορεί να ζήσει και ο ίδιος -αφού αφομοίωσε την ιδέα πως εξαρτάται από αυτόν. Αν στη φυσική αυτή ιδιότητα των ανθρώπων (να προσαρμόζεται και να μεταβιβάζει) προσθέσουμε την εκπαίδευση, η ουσία της οποίας καθορίζεται από τον νόμο (ο οποίος με την σειρά του είναι δημιούργημα των εξουσιαστών), κατανοούμε πως είναι εύκολη η εδραίωση της προκατάληψης σχετικά με την αδυναμία σύστασης υγιούς κοινωνίας δίχως κυβέρνηση.

Απέναντι στον καταναγκασμό -που δεν είναι βέβαια, τίποτε άλλο παρά φυσικό αποτέλεσμα της ύπαρξης εξουσίας- έχουμε να αντιτάξουμε μία κοινωνία καθ'όλα εξισωτική. Σε αυτήν, η παραγωγή των αγαθών γίνεται σύμφωνα με τις ικανότητες και η κατανάλωση σύμφωνα με τις ανάγκες του καθένα. Η αλλοτρίωση της εργασίας αποτελεί παρελθόν, αφού το άτομο δημιουργεί ξανά για το κοινωνικό

σύνολο και όχι για ένα αφεντικό. Η αποξένωση των ανθρώπων παύει να ταλαντεύει την κοινωνία -αυτό συμβαίνει διότι το ακατάπαυστο κυνήγι του χρήματος σταματά. Τα μέσα παραγωγής ανήκουν σε όλους τους εργάτες, συνεπώς κανείς δεν είναι αναγκασμένος να δουλεύει για κανέναν. Αντίθετα, όλοι παράγουν και όλοι καταναλώνουν. Ο καθένας αποτελεί μοναδική ύπαρξη με άποψη, επομένως συμμετέχει ενεργά στη λήψη αποφάσεων στις αμεσοδημοκρατικές συνελεύσεις κάθε περιοχής (εδώ η αμεσοδημοκρατία και η επαφή πρόσωπο με πρόσωπο αντικαθιστούν την κοινοβουλευτική "δημοκρατία"). Τέλος, η εκπαίδευση είναι πλέον ελευθεριακή -όχι καταναγκαστική- και φυσικά δεν αποτελεί υπόθεση του έθνους-κράτους.

Κοινωνίες βασισμένες σε αυτά τα πρότυπα υπήρξαν για περιορισμένα χρονικά διαστήματα στο παρελθόν σε διάφορες περιοχές ανά τον πλανήτη. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η κοινωνική οργάνωση της Ισπανίας μετά την επανάσταση του 1936. Εκεί οι εργάτες απέδειξαν πως είναι ικανοί να παράγουν δίχως αφεντικά. Άλλες ελευθεριακές κοινωνίες υπήρξαν η Παρισινή Κομμούνια και φυσικά οι ιθαγενείς Ζαπατίστας από την Τσιάπας. Όταν το κράτος προσπάθησε να τους αφομοιώσει και να καταλάβει την γη τους αμύνθηκαν με τον απελευθερωτικό στρατό τους EZLN και έκτοτε βρίσκονται σε συνεχή ρήξη με την μεξικανική κυβέρνηση.

Φυσικά μέσα σε λίγες γραμμές, δεν μπορούμε -όπως γίνεται εύκολα αντιληπτό- να αναλύσουμε την έννοια "αναρχισμός". Πιστεύουμε πως παρόλα αυτά, το παραπάνω κείμενο μπορεί να αποτελέσει αφετηρία για την παιρετέρω πολιτική αναζήτηση και αυτή με τη σειρά της να γίνει ένα ισχυρό όπλο ενάντια στην κυριαρχία των αστών.

«Ω ευγενικοί μου άνθρωποι, η ζωή είναι πολύ σύντομη...»

«Αν ζούμε, ζούμε για να πατήσουμε πάνω στα κεφάλια των βασιλιάδων»

Σαίξπηρ

*Πριν από τρεις μήνες μου έσπασαν το σαγόνι, τώρα το δάχτυλο, τι θα μου συμβεί στο μέλλον;”
(ανώνυμος αφγανός στην Πάτρα)*

*“Βρίσκομαι εδώ κι ένα μήνα χωρίς χαρτιά. Τώρα με έχουν πετάξει σε μια τρύπα. Δε μπορώ να βγω έξω. Δε μπορώ και να φύγω. Κάθε μέρα σκέφτομαι πόσο λάθος έκανα που έφυγα από τη χώρα μου. Θέλω να γυρίσω, αλλά δεν ξέρω με ποιόν τρόπο. Αν γυρίσω θα με σκοτώσουν. Εδώ όμως με μεταχειρίζονται σα ζώο. Δεν έχω τίποτα. Ούτε δικαιώματα, ούτε φίλους.”
(ανώνυμος Κούρδος από το Ιράκ)*

*“Ξεκινήσαμε από τη Σμύρνη με ένα πλοiάριο. Πρώτη φορά έμπαινα σε ελληνικό έδαφος. Η ελληνική ακτοφυλακή μας σταμάτησε. Μου πήραν το κινητό μου. Μου πήραν τα λεφτά μου. Ύστερα με έδειραν. Μου αφαίρεσαν όλα τα ρούχα και έμεινα με τα εσώρουχα. Στο πλοiάριο ήμασταν 20 άτομα. Έκαναν σε όλους μας το ίδιο.”
(ανώνυμος ιρακινός περνάει τα σύνορα)*

Τη δεκαετία του '90 η Ελλάδα μετατρέπεται σε χώρα προορισμού για εκατοντάδες χιλιάδες μετανάστες από την Αλβανία. Οι μετανάστες αυτοί αποτελούν το φτηνό εργατικό δυναμικό που σπρώχνει την ελληνική οικονομία. Η ελληνική κοινωνία βέβαια δεν είναι καθόλου ζεστή, δείχνοντας της ρατσιστικές διαθέσεις της σε όλα τα επίπεδα. Παρόλα αυτά με την πάροδο του χρόνου και με πολλές δυσκολίες οι Αλβανοί μετανάστες απορροφούνται εργασιακά και βελτιώνουν κάπως τη θέση τους, δίκως όμως να λύνεται το πρόβλημα του κοινωνικού ρατσισμού.

Στις μέρες μας το μοντέλο της μετανάστευσης έχει αλλάξει. Χιλιάδες πρόσφυγες από το Αφγανιστάν, το Πακιστάν, το Ιράκ και την Παλαιστίνη, χωρίς να είναι εγκληματίες, ζητάνε μια καλύτερη ζωή γιατί στις χώρες τους επικρατεί πόλεμος και ολοκληρωτικά καθεστώτα.

Σε αυτόν τον πόλεμο συμμετέχει όλη η ευρωπαϊκή “οικογένεια” και μαζί τους κι η Ελλάδα (στο πλαίσιο των νατοϊκών δυνάμεων). Η Ευρώπη γνωρίζοντας ότι θα δεχτεί πολλά κύματα προσφύγων λόγω του πολέμου που η ίδια διεξάγει, αποφασίζει από κοινού να κλείσει τα σύνορά της στις χώρες οι οποίες είναι οι κύριες πύλες για το ευρωπαϊκό όνειρο. Απαγορεύει έτσι στους πρόσφυγες την είσοδο σε άλλα κράτη.

Μια από αυτές τις πύλες εισόδου είναι η Ελλάδα, η οποία κάνει την βρώμικη δουλειά της Ε.Ε φυλακίζοντας τους μετανάστες σε κέντρα κράτησης και απορρίπτοντας της αιτήσεις πολιτικού ασύλου που αυτοί καταθέτουν. Το αντίτιμο για όλα αυτά είναι οι επιδοτήσεις που παίρνει η Ελλάδα από την Ε.Ε. και τα ποσά που πληρώνουν οι μετανάστες για κάθε αίτηση πολιτικού ασύλου. Οι τακτικές απαγόρευσης που χρησιμοποιεί το ελληνικό κράτος είναι μεταξύ άλλων: ο τραμπουκισμός των Αφγανών από λιμενόματσους στην Πάτρα, όπως του ανώνυμου 19χρονου πριν λίγους μήνες που του κόψανε το δάχτυλο. Στα σύνορα, που σύμφωνα με μαρτυρία 14χρονου αφγανού, η ελληνική ακτοφυλακή οδήγησε το φουσκωτό που επέβαινε μαζί με άλλους μετανάστες κοντά στις τούρκικες ακτές, το τρύπησε και το εγκατέλειψε χωρίς μηχανή και κουπιά. Είναι οι μαζικές απελάσεις λαθρομεταναστών στη διάρκεια της νύχτας μέσω του Έβρου, είναι η φωτιά στον καταυλισμό των Αφγανών στην Πάτρα, που άφησε περίπου 500 άστεγους στο δρόμο. Οι περιγραφές μεταναστών για τις συνθήκες επιβίωσης στα κέντρα κράτησης ταιριάζουν πιο πολύ με στρατόπεδα συγκέντρωσης των ναζί. Όλος ο “πολιτισμένος” κόσμος τα είχε καταδικάσει με το τέλος του πολέμου. Τώρα πια είναι δίπλα μας. Μέσα εκεί στοιβάζονται εκατοντάδες άτομα ανεπιθύμητα για την Ευρώπη που μιας και δεν μπορεί πλέον να τους χρησιμοποιήσει, προσπαθεί με κάθε τρόπο να τους εξοντώσει.

Αυτοί οι λαοί είναι στη χαμηλότερη τάξη, είναι στον πάτο του βαρελιού, είναι οι άνθρωποι που ζητούν μια καλύτερη ζωή, μια ίση μεταχείριση και το σημαντικότερο είναι άνθρωποι που δεν έχουν διαπράξει κανένα έγκλημα.

Αν θεωρήσουμε ότι αυτοί οι άνθρωποι είναι κομμάτι του προλεταριάτου, όπως και εμείς, που δέχεται πόλεμο θα καταλάβουμε ότι το πρόβλημα δεν είναι μόνο δικό τους, αλλά και δικό μας θα καταλάβουμε μέχρι που μπορεί να φτάσει ο καπιταλισμός και τι μέτρα μπορεί να χρησιμοποιήσει, θα καταλάβουμε ότι ο πόλεμος είναι ταξικός και κάποια στιγμή στο χρόνο θα τον βιώσουμε και εμείς, όπως κι αυτοί.

Τέταρτη εξουσία

ρουφιάνοι με πτυχία

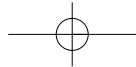
Η διαμόρφωση της κοινής γνώμης είναι επιμέλεια των μέσων μαζικής ενημέρωσης. Ο κρατικός μηχανισμός θρέφει γι' αυτήν μεγάλη "αγάπη" αφού μανιπουλάρει τις μάχες με εξαιρετική ευκολία. Υποδεικνύει λοιπόν ως εχθρούς της "δημοκρατίας" τους μετανάστες, τους κοινωνικά περιθωριοποιημένους και όσους αντιστέκονται γενικά στην εξουσιαστική κτηνωδία. Παράλληλα με την προπαγάνδισή του "δικαίου" της εξουσίας αναλώνεται πολύ συχνά στην εθνική ενότητα αφού έτσι καλλιεργεί το εθνικό φρόνημα και την ξενοφοβία που σε περιόδους κρίσης χρησιμοποιεί για να στοχοποιήσει ξένους και αλλόθρησκους -παντός τύπου- για τη στασιμότητα.

Το έργο της παραπληροφόρησης που εμπίπτει στην εντεταγμένη δημοσιογραφία έχει επιμεληθεί στην πόλη μας η γνωστή φασιστοφυλλάδα «Νέος αγώνας». Ο εκδότης αυτής Αλεξίου καθρεφτίζεται διαυγέστατα από την πολιτική γραμμή που δίνει στους συντάκτες. Χαρακτηριστικό παράδειγμα των πολιτικών τους πεποιθήσεων αποτελεί ο Βαγενάς (υπογράφει ως "B.B."). Ο εν λόγω φασίστας δεν κρίνεται τυχαία. Πιο συγκεκριμένα, με άρθρα του, το Δεκέμβρη που πέρασε, καλούσε την αστυνομία να προβεί σε συλλήψεις μαθητών "ευθυνόμενων για τις καταλήψεις". Φυσικά πήρε θέση και για το θέμα των λαθρομεταναστών, απαιτώντας αποκάλυπτα την άμεση δίωξή τους! Επιπλέον στοχοποιεί συνεχώς το χώρο της αντιεξουσίας επιβεβαιώνοντας τις ακροδεξιές του τάσεις. Όντας νομοταγές χουντικό κατάλοιπο, κατακρίνει την έλλειψη αστυνόμευσης καθώς εκεί αποδίδει την "αναγραφή αναρχικών συνθημάτων από νεαρούς στους δρόμους". Το πολύπλευρο δημοσιογραφικό του έργο συνεχίζεται με αίτημα παρέμβασης αστυνομικών δυνάμεων στη νομική σχολή της Αθήνας από όπου εξέπεμπε "αναρχικός ραδιοφωνικός σταθμός" (καταπάτηση ασύλου σου λέει τίποτα;;;).

Για να αποτρέψουμε οποιαδήποτε αρνητική κριτική, δικαιολογούμε την επιλογή μας να παρουσιάσουμε ονόματα. Οι προαναφερθέντες κύριοι ξεχωρίζουν -με τις δηλώσεις και τα άρθρα τους- από το σύνολο της εκδοτικής ομάδας και η προσπάθειά τους να στιγματίσουν τον πολιτικό χώρο της αντιεξουσίας δεν μπορεί να μείνει ασχολίαστη. Όσο τα μέσα μαζικής εξημέρωσης αποκρύπτουν σκάνδαλα πολιτικών και παπάδων, όσο μας κρύβουν τις αυτοκτονίες των νέων στα στρατόπεδα της "πατρίδας", τις δολοφονίες πολλών μεταναστών κάθε μέρα από μπάτσους και εργατών από αφεντικά στα κάτεργα της μισθωτής σκλαβιάς, άλλο τόσο το ταξικό μίσος θα οργιάζει μέσα μας...

Θα μας βρίσκετε μπροστά σας...

Το παρακάτω κείμενο αντλούμε από το βιβλίο του Φίλιππα Κυρίτση «Το τρελόχαρτο» καθώς ταυτίζεται με τις απόψεις μας περί των παρελάσεων.

“Οι γιορτές του θανάτου, οι λεγόμενες «εθνικές γιορτές», ήταν πάντα για τους Έλληνες κάτι στο οποίο τους υποχρεώνουν να συμμετέχουν και να εξοικειώνονται με αυτό από τα πρώτα, κίολας, παιδικά τους χρόνια. Παπάδες με καντήλια, θυμιατήρια, λάβαρα και εικόνες παρελαύνουν θριαμβευτικά στους δρόμους πίσω από τους στρατοκράτες, μπάτσοι και πολιτικοί με βήμα κυρίαρχου, πιο πίσω παιδιά του δημοτικού και του γυμνασίου ντυμένα караγκιοζίστικα ή ισοπεδωμένα μέσα στην ομοιόμορφη εμφάνιση που επιβάλλεται στις φασιστικές νεολαίες, πιο πίσω μάζες λαού, και στα πλευρά του όλου θιάσου στρατιώτες πάνοπλοι, ή μπάτσοι, να σπρώχνουν προς τα πίσω υστερικά πλήθη λαού, που προσπαθούν να αγγίξουν τον κύριο όγκο της παρέλασης, όπως τα μυρμήγκια που μαζεύονται κατά χιλιάδες γύρω από το πτώμα ενός μεγάλου εντόμου. Μέσα σε τέτοιες θορυβώδεις

εκδηλώσεις μαζικής παράνοιας, τα παιδιά μαθαίνουν να μην είναι τίποτα παραπάνω από ασήμαντα μικροσκοπικά εξαρτήματα ενός τεράστιου, χαοτικού και παντοδύναμου μηχανισμού. Όποιο από τα παιδιά αυτά επιχειρήσει να ξεχωρίσει από την μάζα βρίσκεται αμέσως αντιμέτωπο με, και συνθλίβεται τελικά από, τις συμπληγάδες πέτρες που αποτελούν οι θεσμοί πατρίς-θρησκεία-οικογένεια.”

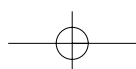

Περί φασισμού (αποσπάσματα από βικιπαίδεια)

Ο φασισμός είναι ριζοσπαστική και αυταρχική πολιτική ιδεολογία και μαζικό κίνημα που έχει ως στόχο να θέσει το έθνος, το οποίο ορίζει βάσει αποκλειστικών βιολογικών, πολιτισμικών ή/και ιστορικών συνθηκών, υπεράνω κάθε άλλης αξίας και να δημιουργήσει μια κινητοποιημένη εθνική κοινότητα. Ο φασισμός γεννήθηκε μετά το τέλος του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου στην Ιταλία από τον Μπενίτο Μουσολίνι αν και οι ρίζες του μπορούν να εντοπιστούν πολύ νωρίτερα (19ος αιώνας, φουτουριστές). Έχοντας το ρόλο του όπλου καταπολέμησης του ανερχόμενου τότε κομμουνισμού αλλά έχοντας, παράλληλα, και δική του ιδεολογία καθώς και κοινωνική βάση, ο φασισμός γρήγορα επεκτάθηκε και σε άλλες χώρες τόσο ως κίνημα και πρακτική όσο και ως ιδεολογία. Στο φασισμό αποδίδονται ποικίλα χαρακτηριστικά από διάφορους ακαδημαϊκούς, αλλά τα ακόλουθα θεωρούνται, κατά γενική παραδοχή, αναπόσπαστα στοιχεία: εθνικισμός, απολυταρχία, милитарισμός, κορπορατισμός, αντιφιλελευθερισμός και αντικομμουνισμός. Σε αντίθεση με άλλες ιδεολογίες, ο φασισμός δεν

ανέπτυξε ποτέ πλήρες δόγμα ή πολιτική θεωρία και, κυρίως, δεν γράφτηκαν οποιαδήποτε σημαντικά πολιτικά κείμενα από φασιστική σκοπιά μετά το 1945. Έτσι, σχεδόν όλα τα κείμενα πάνω στο θέμα της φασιστικής ιδεολογίας έχουν γραφτεί από μη φασίστες και αντιφασίστες συγγραφείς, και έτσι είναι συχνά δύσκολο να καθορίσει κανείς τη θέση του φασισμού πάνω σε διάφορα σημαντικά θέματα. Η λέξη "φασίστας" χρησιμοποιείται συνήθως με αρνητική σημασία, συχνά ως μια ετικέτα για επίκριση μιας αντίθετης άποψης, υποδηλώνοντας απολυταρχισμό και αντιδημοκρατική αντίληψη.

Μετά από τα γεγονότα του Δεκέμβρη, ο κρατικός μηχανισμός θέλοντας να αποτρέψει παρόμοιες καταστάσεις στο μέλλον και παράλληλα να επαναφέρει τους εξεγερθέντες νεολαίους στη σάπια καθημερινότητα που το ίδιο προβάλλει, επιχειρεί να νομιμοποιήσει τα κατασταλτικά του σχέδια ακόμα και αν αυτά έρχονται αντιμέτωπα με τα ανθρώπινα δικαιώματα επιβεβαιώνοντας σε όλους μας, για ακόμα μια φορά, το προσωπείο του.

Αρχικά το κράτος στράφηκε ενάντια σε κέντρα ευρείας αντιπληροφόρησης, όπως τα υπό κατάληψη δημόσια κτίρια και την ιστοσελίδα indymedia. Χρησιμοποιώντας ως πρόσχημα την διακίνηση ναρκωτικών ουσιών καθώς και τη δημιουργία εμπρηστικών μηχανισμών, εκπρόσωποι της κυβέρνησης μίλησαν δημόσια για τις βλέψεις της προς καταστολή των κατελιημένων κτιρίων. Παρ' όλες τις δριμύτατες επιθέσεις που δεχόντουσαν όλα αυτά τα χρόνια, οι καταλήψεις συνεχίζουν να λειτουργούν ως χώροι αντιπληροφόρησης και διακίνησης ελευθεριακών ιδεών μέσω κοινωνικών εκδηλώσεων (όπως συναυλίες, συζητήσεις...). Από την άλλη και το indymedia δέχθηκε τα πυρά των ΜΜΕ και της Βουλής, και απειλήθηκε ακόμα και με κλείσιμο, καθώς αποτέλεσε "συντονιστικό όργανο" της εξέγερσης.

Ακόμη, το κράτος στράφηκε εναντίων εξεγερμένων πολιτών επιχειρώντας να ποινικοποιήσει την κουκούλα, επιβάλλοντας βαρύτερες ποινές σε όσους παρέβαιναν τον νόμο φορώντας αυτή, και προτείνοντας νομοσχέδιο για εγκατάσταση κλειστών συστημάτων παρακολούθησης στους δρόμους (αν αυτό δεν θυμίζει σύγχρονο μεσαιώνα τότε τι;). Παράλληλα, ζήτησε την ταυτοποίηση των καρτοκινητών έτσι ώστε "να καταπολεμηθεί η τρομοκρατία και η εγκληματικότητα".

Επιπλέον, θα θέλαμε να αναφερθούμε στον αντιτρομοκρατικό νόμο με τον οποίο διώκονται πολλοί από τους συλληφθέντες ξεκινώντας από τις ηλικίες των 15 ετών, βάσει διατάξεων αυτού όπως "συγκρότηση δομημένης και με διαρκή δράση ομάδας/εγκληματικής οργάνωσης η οποία λειτουργούσε σε οργανωμένη βάση και με κατανεμημένους ρόλους, με διαρκή λειτουργία προς τα έξω, που επεδίωκε την διάπραξη εμπρησμών η οποία δε σχηματίστηκε περιστασιακά αλλά με μόνιμο και σταθερό χαρακτήρα και με υποδομή τέτοιας έκτασης και δυναμικής που διέθετε ποικίλα τεχνικά μέσα πάσης φύσεως με δυνατότητα της ομάδας να εναλλάσσεται και να αντικαθιστά τα μέλη της χωρίς να υφίσταται αλλαγή". Και όλα αυτά σε 15χρονους!!!

Επιπρόσθετα, το κράτος στις παραπάνω ενέργειές του συμπεριέλαβε τη συγκρότηση μιας νέας ομάδας κρούσης εν ονόματι «ομάδα δέλτα». Η συγκεκριμένη μας έδειξε από νωρίς τις διαθέσεις της με δύο περιπτώσεις καταπάτησης ασύλου από τα μέλη της στις 27 και 29 Απριλίου. Συγκεκριμένα, στις 27 Απριλίου με πρόσχημα τη συμπλοκή οπαδών η ομάδα δέλτα εισέβαλλε στο πανεπιστήμιο Αθηνών, στο Ζωγράφου, όπου πραγματοποίησε προσαγωγές και δύο συλλήψεις και στις 29 Απριλίου στο πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης.

Η κρατική τρομοκρατία παρ' όλα αυτά δε θα είναι σε θέση, για πολύ ακόμα, να καταστέλλει τις εξεγέρσεις των μαθητών, των φοιτητών και των εργατών αφού εμφανέστατα οι ταξικές ανισότητες γίνονται ισχυρότερες: μέρα με τη μέρα -όλο και πιο πολύ- οι πλούσιοι γίνονται πλουσιότεροι και οι φτωχοί φτωχότεροι...

ΤΕΡΜΑ ΠΙΑ ΟΙ ΑΥΤΑΠΑΤΕΣ ή ΜΕ ΤΙΣ ΚΟΥΚΟΥΛΕΣ ή ΜΕ ΤΙΣ ΓΡΑΒΑΤΕΣ

